

Un atac subvencionat

L'atac no va tenir gaire èxit. Per això els integrants del grup agressor, enriats, s'acomiadaren amb el llançament de mobiliari i la trencadissa de les vidrieres del local, que no era altre que la seu de la Societat Coral el Micalet. Era la vesprada del dijous 24 de març i la institució acollia l'única intervenció a València del líder d'Esquerra Republicana de Catalunya, Àngel Colom. Quan l'acte ja acabava, una vintena de persones va tractar de rebentar-lo. El públic, més d'un centenar, els en va expulsar ràpidament, però no va poder evitar la reacció de violència in extremis. Amb la destrossa, els boicotejadors frustrats havien deixat propaganda que els identificava: adhesius i pasquins signats pel Col·lectiu Vinatea.

Esprais en la nit. L'activitat de l'anomenat Col·lectiu Vinatea havia estat fins aquell moment totalment nocturna i amagada, i composta, bàsicament, de grafitis ofensius. Pintades sota el nom de C. Vinatea amenaçaven els pocs comerciants que exhibien rètols en català. Els cartells havien estat, prèviament, embrutats o trencats. Les accions més violentes havien estat les dirigides contra Joan Martínez, secretari local d'UPV a Carcaixent, a qui destrossaren el cotxe l'octubre del 1993, i la trencadissa dels cartells de dues perruqueries al barri de Benimaclet, a València. Incansables, els del C. Vinatea ratllaven els cartells de la campanya "Mediterrània" de la Conselleria de Turisme, amenaçaven els col·legis amb línies en valencià o les orxateries d'Alboraia i signaven pintades congratulant-se per l'assassinat de Guillem Agulló, sense que, malgrat les denúncies interposades, ningú els parara els peus.

El llenguatge i l'actuació del C. Vinatea feien recordar ràpidament les gestes més violentes protagonitzades pels membres del Grup d'Acció Valencianista durant els anys més roents de l'anomenada "batalla de València". El GAV, però, s'havia reconvertit oficialment en tranquil·la associació cultural, amb unes immillorables relacions amb l'equip de govern de la ciutat de València des que l'Ajuntament passà a mans de la coalició PP-UV. Tot feia pensar però, que Vinatea era l'últim recurs del GAV per superar l'aïllament al qual havia estat condemnat quan el blaverisme es va abocar en massa cap a Unió Valenciana. La relació entre el col·lectiu i el grup, que al principi era només una conjectura, es va fer evident al novembre de 1993, quan la revista *Som*, òrgan

El president de les joventuts del Grup d'Acció Valencianista, Jesualdo Masià, va participar en l'atac contra Àngel Colom a la Societat Coral el Micalet el passat dia 24 de març. La relació entre aquest grup subvencionat per l'Ajuntament de València i la violència blavera es reforça, a més, amb la presència d'altres agressors en una empresa contractada irregularment pel consistori i propietat del vice-president del GAV, Juan Ignacio Culla Hernández.

d'expressió del GAV, publicà un article firmat pel C. Vinatea.

En aquell article, el col·lectiu feia pública la seua intenció d'enfrontar-se a l'"agressió catalanista", "passant a l'acció" i "lluitant fins a la darrera gota de sang". La revista, ja desapareguda, tenia el suport, en forma de publicitat, de la regidoria d'Acció Cultural, dirigida per la regionalista M. Dolores García Broch, la representant, sobre el paper, de la branca més dura de l'anticatalanisme encarnat políticament per UV.

Les cares de Vinatea. L'atac al Micalet permeté, per primera vegada, conèixer algunes cares dels que actuaven sota el nom del C. Vinatea, fins aquell moment criatures exclusivament nocturnes. Les fotografies fetes per la premsa present en l'acte, contra la qual es van llançar mobles i objectes com cendrers o gots, han permès la identificació d'alguns dels agressors. Les dades aconseguides per EL TEMPS permeten ratificar la relació GAV-Vinatea i descobreixen, a més, una complicada xarxa d'influències en l'Ajuntament de València.

Molts dels participants en l'agressió són personatges ben coneguts en el districte on viuen, el cèntric Barri del Carme, com per exemple Paquito, propietari del Bar Ripalda, situat al carrer del mateix nom, i que formava part del "grup de suport" als agressors. Entre les més violentes, hi havia també Begona Pérez Terol, que participa en la comissió de cultura de la junta municipal de Ciutat Vella, on fa costat als ponents d'Unió Valenciana.

Però els més agressius, probablement, eren Jesualdo Masià y Alamar i Cristina Fornés Cuevas, que ha estat identificada per diversos testimonis com una de les que va trencar l'artística vidriera. Jesualdo Masià és un nom ben conegut entre els sectors més actius del blaverisme, com correspon al seu càrrec de president de les joventuts del GAV. Masià, a més, es va presentar en les darreres eleccions universitàries dins de la llista de València Universitària, la branca estudiantil d'UV, en la facultat de Psicologia de la Universitat de València, on estudia. La seua presència anul·la amb claredat les declaracions de M. Dolores García Broch, que s'ha querellat contra el partit nacionalista Unitat del Poble Valencià, que acusa la regidora d'emparar aquestes agressions. Broch declarà: "Vull que la UPV prove la veracitat de la vinculació entre els assaltants i la meua delegació."

A la dreta, Jesualdo Masia increpant els assistents a la conferència d'Àngel Colom. A l'esquerra, Cristina Fornés.

Amb la bandera, Cristina, una de les agressores més actives. Al costat seu, Begonia Pérez.

A l'exterior de la seu del Micalet hi havia el grup de suport. A la dreta, Paquito.

La seua delegació ha subvencionat amb almenys 1.600.000 pessetes durant el 1994 les activitats del GAV. Les quantitats, que no representen la totalitat dels diners concedits, han estat donades sota conceptes tan diversos com: traducció al "valencià" del llibre *Zona Roja* de Vizcaíno Casas o l'edició d'un llibre sobre la "llengua valenciana".

Cristina Fornés és també coneguda al barri del Carme. La seua família regenta al carrer de Sant Dionís un establiment on poden comprar-se pollastres a l'ast i pizzes per emportar. Però, tot i que s'hi pot veure sovint Cristina, ara amb els cabells tenyits de roig, la seua activitat professional va per altres rumbos.

Cristina ha treballat com a monitora de temps lliure en l'empresa Rumbo Joven, on el màxim responsable és **Juan Ignacio Culla Hernández**, vice-president del GAV. L'empresa de Culla va ser triada per a la contrata del servei de monitors dels projectes Expo-jove i València Ciutat Educadora, que depenen de la regidoria que controla García Broch. Aquesta tria, realitzada al desembre de l'any passat, va resultar ben polèmica.

Quan el ple de l'Ajuntament de València, amb els vots d'UV i el PP, va decidir acceptar l'oferta de Rumbo Joven, Feliciano Albadalejo, regidor d'Esquerra Unida, va denunciar diverses irregularitats. En primer lloc, l'empresa devia diners a alguns dels monitors que havia contractat amb anterioritat, en segon lloc, la seua oferta era més cara que la de l'altra candidata que optava a la contrata i, en tercer lloc, un dels treballs, el d'Expo-jove, ja s'havia realitzat quan el ple decidia la seua adjudicació. Era, doncs, una adjudicació, a posteriori, en contra de tots els processos legals. Malgrat això, Rumbo Joven guanyà la contrata per un valor de 22 milions de pessetes, 11 per cada projecte, que se sumaven als més de vuit milions que l'empresa ja havia rebut l'any passat sota diferents conceptes.

La polèmica, però, no es va calmar aquí. Poc de temps després, Albadalejo denunciava que l'empresa de Culla seguia sense pagar a alguns dels monitors que hi havien treballat, i que aquests havien estat amenaçats per denunciar aquest impagament i, a més, que alguns havien perdut l'oportunitat de treballar en Rumbo Joven en favor de noves incorporacions, personificades en els fills de **Pepa García Broch**, germana de la regidora i contractada com a assessora personal. Com a tota resposta, Culla manifestà a la premsa que la seua era una empresa privada i que, per tant, podia contractar a qui volguera, incloent-hi, naturalment, els nebots de la regidora.

Interessos i responsabilitats. Els fets del Micalet són ara investigats pel jutjat. A l'endemà de l'atac, gairebé tots els partits polí-

RAFA GIL

El pacte entre Barberà i Lizondo (dalt) passava per donar un lloc destacat en l'equip de govern a García Broch (baix), representant del sector més radical del biaverisme i, per això, figura molt útil.

tics condemnaren l'agressió, que van considerar un atemptat contra la llibertat d'expressió. Però mentre els partits d'esquerra es mostraven més contundents i UPV demanava al delegat del Govern, Francisco Granados, que s'interessara seriosament pel tema, hi hagué, també, excepcions significatives: UV va mostrar les seues reticències a condemnar uns fets que considerava una resposta natural a la suposada provocació comesa per Àngel Colom en parlar

Les vidrieres del Micalet després del pas del C. Vinatea. La Societat Coral ha interposat la corresponent denúncia.

a València de Països Catalans. Els seus socis en l'operació anomenada Convergència Democràtica Valenciana, el Partit Valencià Nacionalista i Esquerra Nacionalista Valenciana, forçaren el líder d'UV, **Vicent González Lizondo**, a realitzar una declaració de repulsa que ell va matisar fins al límit. Resultava més que evident que a UV no li venia gens de gust condemnar un atac als protagonistes del qual coneixia molt bé.

Entre la Convergència, Vinatea i la independència. Les dimensions de l'afer, però, van més enllà de l'agressió i fan més que evident la crisi interna que travessa Unió Valenciana, en procés de ser fagocitada pel PP, segons apunten les darreres enquestes d'intenció de vot. García Broch, fins ara, representava al consistori el sector més dur de l'anticatalanisme *blaver* que, sobre el paper, UV i el seu soci en l'Ajuntament, el PP, havien de su-

portar per tal de satisfer les bases més *guerreres* de la formació regionalista. Amb vista a l'exterior, García Broch apareixia com un element aïllat, i també excèntric, dins el consistori i el partit, que, a més, es permetia de tant en tant fer xantatge a l'alcaldessa amb les seues amenaces de dimissió. Permetia així que el seu radicalisme i el llenguatge insultant que utilitza en els plens municipals foren catalogats com a "coses de la Broch", de les quals ni Lizondo, ni molt menys l'alcaldessa, Rita Barberà, eren responsables.

La regidora, mentrestant, gaudia d'una relativa independència en la seua àrea per fer i desfer. Així podia contractar la seua germana com a assessora i la plana major de la Joventut Valencianista-Joventuts d'Unió Valenciana com a professors de la Universitat Popular, un òrgan de dubtosa existència legal que García Broch ha revitalitzat com a manera de dur la seua ideologia als barris. Noms com els de **Felip Bens**, **Vicent Flor** o **José Manuel Matas** passaren a principis de l'any passat a convertir-se en monitors de les Universitats Populares. Eren els representants d'un moviment intern d'UV, molt crític amb la direcció del partit i, en especial, amb l'actitud de Vicent González Lizondo.

Amb la seua contractació, impugnada per Esquerra Unida i per CC OO, García Broch, que va reconèixer en un ple municipal que havia col·locat gent de la seua afinitat sense concurs de mèrits i sense obrir cap borsa de treball, tractava de buscar-se com a aliats els jo-

ves crítics. Joventut Valencianista, però, va ser expulsada del partit després d'un procés de persecució per part de Lizondo. Els joves de JV exigien que el "valencianisme" que UV pregonava fóra real, que els seus dirigents parlaren i escrigueren en valencià (això sí, amb les estranyes normes de l'Acadèmia) i que el missatge anticatalanista fóra canviat per un altre realment nacionalista, dirigit contra el centralisme espanyol. Alguns d'ells començaven a parlar de "Nació Valenciana" i d'"Independència per a València". Era més, molt més, del que Lizondo podia tolerar. Els joves van ser expulsats, tot i que conserven les sigles que havien registrat prèviament en una maniobra de previsió, i els seus pares van rebre una carta en la qual Lizondo els advertia que podien tenir a casa fills de "tendències independentistes i terroristes".

García Broch, però, els conserva, de moment, en la nòmina de la Universitat Popular, al mateix temps que continua subvencionant un grup tan diferent com el que representa el GAV-Vinatea. Tot s'hi val a l'hora de buscar eventuals aliats; mentrestant Lizondo, per la seua banda, afronta el repte de les properes eleccions amb un doble joc.

La duresa de les enquestes, que vaticinen un

Pintades del C. Vinatea, amenaçant els professors d'un col·legi amb línia en valencià. El grup sempre havia actuat fins ara en la més estricta nocturnitat.

descens important del vot regionalista, ha obligat Unió Valenciana a replantejar-se la seua estratègia electoral. D'una banda, els regionalistes han començat les converses amb el PVN, ENV i l'ex-conseller d'obres públiques, **Rafael Blasco**, per formar la Convergència Democràtica Valenciana. Es tracta d'aconseguir una imatge més nacionalista i "il·lustrada". A la vegada, però, Lizondo no pot desestimar les oportunitats que els rebrots de violència blavera, subvencionats per García Broch, li donen per revifar el missatge anticatalanista, origen i màxima expressió de la ideologia d'UV.

Des de lluny, el Partit Popular es mira l'esquizofrènia dels regionalistes amb la tranquil·litat que li donen les enquestes, que aposten per un èxit del PP en les properes eleccions autonòmiques i municipals. Com major és la crisi d'Unió Valenciana, major és la seguretat dels populars, i com més ajudes tenen els grups *blaveros* violents (que reben les subvencions amb els vots en bloc del PP), major és la distància entre la Convergència Democràtica Valenciana i el Col·lectiu Vinatea, els dos extrems que acabaran trencant l'enemic que comparteix el seu espai electoral.

Jordi Sebastià

EL MILLOR REGAL

Venda en grans magatzems, bazars, etc.

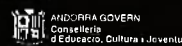
I
N
T
E
R
P
R
E
T
E
R

CATALÀ, CASTELLÀ, ANGLÈS, FRANCÈS, ALEMANY, PARLAR CINC IDIOMES, SENSE NECESSITAT D'APRENENTATGE I NOMÉS POLSANT UN BOTÓ, JA ESTÀ A L'ABAST DE QUALSEVOL. GRÀCIES A L'INTERPRETER TP-4000/20M92.

TRADUCTORA DE BUTXACA QUE PARLA. PRIMERA AL MERCAT QUE INCORPORA L'IDIOMA CATALÀ.

DESCONEIXER L'IDIOMA JA NO ÉS UN IMPEDIMENT PER A COMUNICAR-SE DURANT LES VACANCES, EN VIATGES TURÍSTICS O DE NEGOCIS, ETC.

amb la col·laboració de

L'INTERPRETER TP-4000/20M92

Inversiones ESBEYPU, S.L. Tel/Fax: 450 44 47. Josep Tarradellas, 103-105 08029 BARCELONA